

HOLDER KURSEN
MISTER POPULÆR

digte af Abdulla Lucky Harmony
palepoets publishing, 2012. Alle rettigheder, etc.

Vandet dratter ned i både under den hvide bro med selkvælende bukkebruser i spejlbilleder af resultatorienterede undulater uden hænder og tidsindstillede drømmebutikker fulde af bugnende praleruder og mikrofoner fra Blåovre der ustandseligt sagsøger følelseløse nøglehuller for kommaer der flyver op som dråbefugle drevet mod månen af tørst

Vi vender os mod nybarberede vagabonder der sidder på grønne sikkerhedsbænke og smiler blindt sultent efter rytmiske rygrade overbelastet af dronningetroen og behårede gallionsfigurer påklistret fornemmelsen af at lokomotivet der trækker det hele er en klippet film med bortvendte lærredshandsker der folder sig om vores øjne og vi ser en jazzsolo ramme vores evigt vandrende ingenting

Endelig inderlig graver han væk fra brønden med
vandet der koger som mælk i spændte bryster og barnet
der brænder ham i nakken som en ildflue hvis vinger
borer sig fast og graver ind med en hukommelse om et
brud der ikke som vesterhavet og al dets naturlige
vanvid blot glider ind og ud og fjernes og varmes op af
golfstrømme, men en brændende hukommelse om
ingentings forsvinden og han graver sig endeligt op i en
etværelses i det høje hus med udsigten til den
flammende mælkevejspruttende brønd.

Hun ryster lotusstøvet af sig kærtegner et kældervindue
med farvelstrøg
Hun hvisker klassekampens sangfugle på vej sydover
Hun trykker sig ind til holdende bilers sidespejle og
afsætter kys på kys
Hun vrider med sit absolutte hjerte vejrgudernes
chokoladebarometer i blomst
Hun indprenter kulstjerner i dagdrømmernes dybe suk
Hun spiller den sidste vals på sin solviolin

Beregnes i tide og går for stærkt, springer et ciffer eller
to, over, tidspunkter, fixpunkter uden hals,
omflakkende flippermaksiner blinker deres tomme
pointtavler rødt over tørre sletter, det er Las Vegas uden
for nummer, vinderen uden datoer eller endnu engang
stjerner der åbner hinanden uden mellemlægspapir og
to røde streger under facit.

Producerer angstlege eftersom gummisålerne ikke længere isolerer. Trykker den af på guitar med ukendte garagebands i ukendte garager i industrikvarterer. Ansætter drøbeldansere i jakkesæt til at afsætte mine svagheder på den sorte børs. Iværksætter revolutioner med medieludere og blinkende spotlights i raslende computeranimerede sabler. Tilsætter dåselatter og gratis kulturchok. Ridder på bølgen af engangsknald med kødløse pengefrakker. Stikker af med halen mellem benene, stortudende og befriet. Og befinder mig igen produktionsløs og barfodet - begærlig efter bjerge uden billboards.

Jeg gravede ikke brønden uden sorg, det var velvidende
at der gik noget af jorden, at hullet ind i himlen vendte
den anden vej, at der var regnorme som måtte lide
døden under mine spadestik. Men jeg gravede brønden
for at brødføde min evige længsel efter at kunne se dig
drikke og føde vores barn

Hvad koster det
det koster ingenting
koster det ingenting
ja det koster det
Frokost er vanedanende
kostvaner er blot en undskyldning for at æde sin
 medicin
Penge er tid og medicin giver tid
penge i skrutten er som at rense sjælen
Fugle ved ikke hvad de pipper om. Pil af smutvit.

Det er småbidderne af fortiden der sidder mellem
grantræernes blæsende tænder strittende udvokset mod
himlens Oskar Wilde der komponerer sine punktviser
for utallige gribekraners metafysiske forsøg på at fange
cigaretpakker bunket sammen i et fedtet glasmontré lige
ved siden af toilettet med spejlet af udtrådte og ud-
viskede hjerner i gang med at rekonstruere forestillinger
om normaliteten der med middelmådighedens
sikkerhed lægger sig som en klam hinde over al tid.

Paraplyer går til angreb og tatoverede æg sprøjter
alenesolen kold i nattens porte hvor sorte mænd med
mapper der skjuler tandhjul og rutschebaner holder
møder med undergrundsæsler der trækker bagud i
våbenløshedens tegn for det som er for tæt på skinner
evig og altid evig og altid bedragende som gyldne
perler for svin.

Guitarvildelsen folder sig ud i frifundne flyvemaskiner og kvinder med røde huller i kinderne trækker deres mekaniske diamanter op så krøller over København holder cockpittet og cocktailglasset under hurtige udskiftninger af guldplomber der ikke burde havde været indopereret i hverken sand stjerner eller sinds- tilstande og lyden af strenge der ruster op til kamp med knæene i adspredelse på systemjægernes forsøg på at drukne mellem balder der blot rummer svarets tomme verdensbyld.

Indkapslet i åndens fedtlag, drivende i mekanisk dyr
velaffjedret og lydløst over asfalt - kan du køre fra dine
egne ord uden at ende i mareridets osende rundkørsel?

De tigger krumme agurker af deres bedsteforældre før syltningen i eddike for aftenen er lang og det grønne der glider ned foran deres øjne i ren familiær gestik kalder på minder om en fortid de gerne vil indtage uden først at skulle i forråds-kammeret og åbne låget på gennem-sigtige glas med krumryggede syltede stakler der slet ikke passer i det endelige design af luksusdrømme og store støttekampagner for verdens sultne børn med tandpastamilende tv-værter uden alder og et leverpostejfarvet bagtæppe der ikke siger noget om hensigten med at blive gammel og grøn.

Og så er der kykloperne, dem skal vi nok få ramt når de flår hovederne op af deres bjergskjul for ellers er der ingen mening med at beskrive dem, hvis vi ikke tror på vores evige magt over de enøjede er vi først på røven og ville blive nødt til at fortie det som alle kan se.

Jeg kigger igennem kameraet og ser dine øjne skinne på den anden side af glasset – du ser godt ud sådan, bare jeg altid kunne have dig så smuk og tæt på. Jeg fremkalder billederne af dig i alle positioner og drømmer mig tilbage til den fortid jeg havde med dig. Åh, jeg føler mig så banal, har det ikke altid været sådan?, har vi ikke altid set på hinanden gennem linser og forherligede fremkaldelser fra enerummets mørkekammer?

”Gid det var så vel”, skriver du til mig, fra en såkaldt hotmail, og fortsætter, ”men selv du (altså jeg) får fremkaldelserne foretaget hos et stort upersonligt billedfirma i en eller anden forstad via supermarkedet hvor du troede du engang mødte din evige kærlighed over en køledisk”.

Dit tændte knæ lyser i min mellemtime, og jeg fanger fluer med sort-gule klisterstrimler i vinduet, vi går en tur under sydmånen med fårene på bjergskråninger og en havudsigt der falder bevidsthedsbedøvende i horisonten. I himmelsengen ligger vi senere ved siden af hinanden og fortæller historier på skift om hvad vi troede der kunne være sket hvis vi bare havde kastet os ud i havet og givet os hen til troen på at dit lysende knæ ville have vist os vejen.

Hele tiden er du et hestehoved foran, dit gamle øg. Du luger ud i din indre paradises have og jeg ser dine lykkebånd løbe igennem dig som uterlige stjernebilleder, og du rækker ud efter en rive af guld for at fjerne ukrudt-ålene der forsøger at spise af dit hestehoved der afskåret flyder i fjorden bundet til mit hjertes mugne milepæl. For helvede hvor jeg savner dig.

Tågen messer ved aftentide med mosesneglenes horn,
det er kviste og insekter der trækker i viser og tal, for
tiden jager i alle år og sporhundene rækker tunge i
mosen med løssluprende andemad om ørerne og
overfladen der forsvinder med genkomsten af dybets
gådefulde mudderspejl – så lad for helvede de
mosekoner brygge fred.

Det er svampene der denne gang forsøger sig ud i
filosofiens frostland med idiotiske paddehatte trukket
ned over hullede pander og muldvarpene der krummer
tæer under rødderne der rager ind i himlen med en
høstblomst.

Så er det os inde i stuen der tager de stegte kyllinger ud af påfugledragten og fælder et par Martinitårer gennem fiskenettet der ikke har anden relevans end mælkebilernes manglende realitet og landsbydampende ballonfabrikker driver af candy floss med petroleumsstinkende glastanker om dengang vi var andet end liderlige kropsvrag uden mål og med – bare vi kunne give hinanden de stærke lårbensmaskiner tilbage.

Vi kan æde gamle årstider, vi kan æde glemte områder,
vi kan klistre klitter til med løgn, men altid vil hun finde
os den spurtende spåkone og lægge os kuglen for
panden og grine sit uvirkelighedens nu ind under vores
deforme kranier af knusende krystal